

DODEKAÉDER

Dodekaéder a Világban

3. kiadás

Töltsd le a QR kód olvasót a telefonodra, hogy elsőként olvassd folyóíratainkat

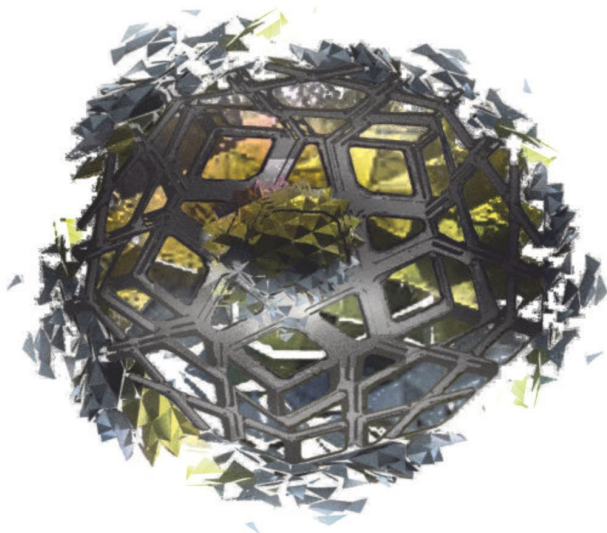
SCAN ME

DODEKAÉDER

a Dodekaéder informális csoport sorozata és
folyóiratkiadási programja

Sorozatot szerkesztette: Seres Dávid
Zvolenszki Zoltánné Kiss Anikó
Üveges Hajnalka
Károlyiné Polhammer Katalin
Seresné Gyöngyi

A Dodekaéder folyóiratot ingyenesen letöltheti
a dodekaeder.webnode.hu-folyoiratok oldalról
e-mail cím: hatizsak0101@gmail.com

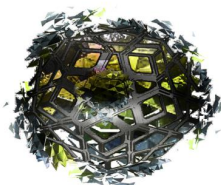
DODEKAÉDER

Berevezető

A DODEKAÉDER küldetése, hogy forrás legyen az autizmushoz, az Asperger -szindrómához és más átható fejlődési rendellenességekhez kapcsolódó gyakorlati megoldásokhoz. Független kiadó, amely az autizmussal élőket, szakembereket és a szülőket egyaránt megcélozza. Arra törekszünk, hogy olyan kiadványokat kínáljunk ingyen, hogy a fontos források elérhetőek legyenek azok számára, akik érdeklődnek az autizmussal élők világa iránt. Nagy örömmel vesszük, ha megosztják velünk a gondolataikat, véleményüket, hogy olyan folyóiratot kínáljunk, amely gyakorlati megoldásokat ad és olyan szemléletet formál, amiben emberként tekint az egyénre és nem megkülönböztetést tesz. Célunk, hogy segítsünk az autizmussal élőknek, a szülőknek, tanároknak vagy más személyeknek, akik autistákkal dolgoznak együtt, hogy kérdéseikre választ kapjanak.

Fontos a sokszínűség elfogadása. A neurodiverzitás többnyire pozitív, mivel az egyenlő bánásmód és elfogadás felé való elmozdulást jelenti az autista spektrumban élők számára.

Az oldalakat azok töltik meg, akik szeretnék publikálni, saját történetüket bemutatni, vagy számukra fontos szakmai anyagot, tapasztalatot szeretnék megjelentetni. Olvasók és publikálók számára működtetett weboldal.

Tartalomjegyzék

Autista Szemmel

1 Karácsony

Snow

3 Karácsony

Önmaga

Kozák Nikolett

<https://belvilagolas.blogspot.com>

4 Amikor a környezetem változik...

Túl a Normálison

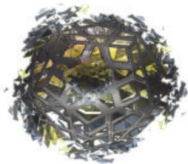
Kovács M. Máttyás

<https://tul-a-normalison.blogspot.com>

5 Boldog új év? Hát nem hinném...

6 Karácsony havában idén

14 *Minden jog fenntartva*

Dodekaéder a Világban

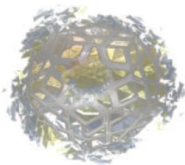

Karácsony

Talán a Karácsony volt mindig a kedvenc ünnepem. Nem igazán értem, hogy miért, nem emlékszem, mi volt az, ami megfogott benne. Amire vissza tudok emlékezni, hogy folyton veszekedés és feszültség volt. Menetrend szerint. Talán ez is egy biztonságérzetet adott, hiszen tudtam, mire számíthatok. Anyukám a konyhában főz, veszekszik, hogy senki nem segít neki. Apám a fát gyötri a talpba az erkélyen, aztán a nappaliban tesómmal elkezdjük díszíteni. Rögtön azután, hogy anyukám megmondta, melyik legyen a fa eleje. A szaloncukroknak először céna kell, ezt mindig kiszabtuk, azonos távolságokra sorba fektetve a fotelek karfáin, hogy ne gubacolódjanak össze. Először ment a sok szaloncuki a fára, azután a kevésbé szeretett díszek hátra, a kitüntetett figyelmet élvezők előre. Aztán a boa, végül a fények. Boldogan szoltunk anyának, hogy kész. Ő idegesen kijött a konyhából, meglátta a fát, és vagy duzzogva dicsérte, azaz érezzük, hogy ez így egy rakás sz.r lett, vagy simán veszekedett, hogy nem igaz, hogy nem tudjuk normálisan megcsinálni egyik évben sem. Akkor visszavonult a kajához, mi pedig elkezdtük lebontani és újra dekorálni a kapott vagy vélt instrukciók alapján. Végül belefáradt anyukánk is, mi is, úgy lesz a fa, ahogy van. A konyhában próbálunk segíteni, de az se jó. Inkább menjünk, ne is idegesítsük. Mossuk a hajunkat, készítsük a szép ruhánkat! A ruha gyűrött, még vasalnia is kell anyának, vegyünk elő normális ruhát! A kaja nem sikerült, mert nem segítettünk. Mire az óra odaér, ahova kell, minden topon. Csengetnek, érkeznek a nagyszülők. Mindenki mosolyog. Előbb a vacsora, aztán az ajándékbontás. A vacsora dehogy ment tönkre! Isteni lett mind a 6 fogás, mind a 8 desszert! Elégedetten, eltelt pocakkal, viruló arccal megyünk ajándékozni, bontani, játszani, beszélgetni. Tökéletes Karácsony. Minden tökéletes lett a színen. El is felejtjük az előkészületekkel járó hajtást, feszültséget, veszekedéseket, fáradságot.

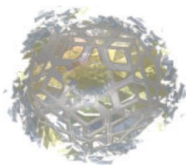
Most, hogy anyuka vagyok, látom, miért akart az én anyukám tökéletes Karácsonyt. Megfelelni mindennek és mindenkinek. Nem tudott. Nem is lehet. Én másképp döntöttem. De tehetem is, nem akkora család ül le vacsorára az asztal köré. Nálunk az első a kivilágított fa előtt megállni picit, gyönyörködni benne, és együtt énekelni egy előre megbeszélt, épp kedvenc karácsonyi dalocskát. Aztán az ajándékok, játék, beszélgetés. Végül a vacsora. Kicsit unjuk, hogy minden évben sült kacsamell a vacsi. De ez magától megsül, míg ajándékozunk, és finom is. Nem is eszik minden nap az ember, tehát ünnepi is. Cserébe viszont együtt díszítjük a fát, hármasan, karácsonyi zenére táncikálva, nevetve. Sőt, a sütit is így sütjük meg korábban már (nem friss édesség a desszert tehát), hogy mini x-mas party van a konyhában, minden csupa liszt, de örülünk. Csak mi, bensőségesen. Nincs nagy felhajtás, nincs feszkó, nincs kiszámolva, mikortól kell őszintén mosolyogni.

Nincs tökéletes tisztaság, és tökéletes menüsor. Nem is kell. Nekem más a fontos. És én ehhez ragaszkodom úgy, mint amihez anyukám ragaszkodott anno. Hálás vagyok neki minden Karácsonyért. Tökéletes, biztonságos Karácsony volt mind. Kivéve egyet. Azt, amikor már a válás zajlott, és apám családja nekünk rontott. Fizikailag. Az nem illett a képbe. Az a feszültség nem tartozott a megszokott meghittségünkhöz. Onnantól minden más lett. Anyu sem volt már feszült az előkészületekkor... Azért ezt is megszoktam. És szerettem. Hiányzik is. De a gyermekemmel töltött minden pillanat ajándék. A magunk kis zárt, sajátos világában. Ő ebben boldog. És én is. A legboldogabb.

Snow

Nekem a Karácsony nem az összejövetelekről szól. Eddigi életemben minden évben hasonló volt a történet: Anya főz, apa TV-zik, majd aztán együtt eszünk. Valamikor a fát is feldíszítjuk. Egyik napon meglátogatjuk a nagyt és ott vagyunk egy estére beszélgetni, majd megyünk haza. Amiről nekem szól a Karácsony az igazából a díszek, fények a házakon, az utcákban. A dalok itt-ott ha megyek valahová. Szeretem a havat. Az ablakból bámulni is, meg építeni belőle kastélyt, iglut, vagy bármi nagyot. Pedig mindig mondják: "De hát te már felnőtt vagy, igazán lehetnél komolyabb!". Ennek az időszaknak van valami olyan alaphangulata, amihez nem kellene a többiek, nem feltétlenül a velük töltött idő olyan csodás benne. Persze, jó az, ha velünk vannak a szeretteink ebben az időben, de legszívesebben én inkább mennék velük szánkózni, havas túrára, világot látni ebben az időszakban és végigkóstolni az ország összes forrócsoki fajtáját. Nekem nem az a program, hogy sok-sok ember (rokonság) összegyűlik beszélgetni, hanem a tél előnyeit kihasználva - nem feltétlenül egymás nyakában lógva (ahogyan az lenni szokott) - jól érezni magunkat együtt.

Amikor a környezetem változik...

Lehet, hogy nem érzed azt amit én, de attól még megértheted és elfogadhatod. Ne legyél közönyös és dühös, és ne alázz meg az érzéseim miatt. Az érzéseim nem egyszerű hangulatok, amiket le tudnék gyűrt, amit tudatossággal vagy logikus önmeggyőzéssel le tudnék küzdeni. Nekem ez a valóságom, az egész lényemből az agyam felfogórendszeréből fakad;

próbáld meg elképzelni, milyen lenne ha egyik nap felébrednél, és egy teljesen idegen helyen lennél és fogalmad sem lenne róla, hogy kerültél oda, és nem lennének tájékoztató pontjaid, nem ismernéd fel a tárgyakat, még a gravitáció is szokatlan súllyal nehezedne rád, és nem tudnád, hogy melyik útvonalon juthatnál el A-ból B-be.. Kérlek, csak próbáld megérteni, mit élek át, és ne bánts az önbizalmamat és ne mondogasd, hogy "minden csak döntés kérdése" vagy, hogy a magamfajta hülyék.

A viselkedésemet megtanulhatom kontrollálni, de soha, soha, soha nem fog az érzékelésem megváltozni, hiszen az legbelül van.

29 év kellett ahhoz, hogy ezt átlássam saját magamban, el tudjam mondani, le tudjam írni pontosan hogyan zajlik. Pedig mindig is ez volt, gyerekkoromban, kamasz koromban, konkrét emlékeim is vannak ezzel kapcsolatban. Viszont elképesztő, de nagyon sokáig jogosnak éreztem a dühömet, a félelmemet. Azt gondoltam, hogy ez így természetes. Csak ezen a nyáron szembesültem azzal a ténnyel, hogy ez nem tipikus.

Úgy magyaráztam ezt el, hogy olyan vagyok, mint a kutyák, amikor valami új tárggyal találkoznak először. De nincs is itt új tárgy, mondta a párom. Ez igaz, de nekem az íróasztal egy halom cuccal és az íróasztal üresen már kettő db tárgy. És ez így van a többi dologgal is. És minden egyes új variációt újra kell, hogy dekódoljon az agyam. Mindenről, ami körülvesz van egy konkrét képlet a fejemben, és amikor belépek egy helyre, amit addig ismertem, de hirtelen valami lényeges változás van benne, akkor mintha megvakultam volna, teljesen váratlanul, és ez nagyon rémisztő. Fizikai hatású. Szédülök tőle, megváltozik a tér. Nehezen alkalmazkodom az új képlethez, mert ez számomra olyan, mintha minden előről kellene kezdeni, újra kell írni az egész tudásomat az engem körülvevő világról, megalkotni egy vadonatúj képletet.

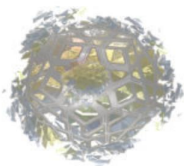
Mindenesetre, megígérem, hogy igyekszem elfogadni a te akaratodat és tetteidet (is), illetve valami középutat találni kettőnk akaratok között. Tudom, hogy nem szép dolog bekontrollálni az embereket, mert joguk van önállónak és szabadnak lenni, például áthelyezni dolgokat a lakásban, vagy megváltoztatni a napirendjüket.

Kérlek, ne neved ki, ne nézz le, és próbálj te is középutat találni. Ennyi.

Boldog új év?! Hát nem hinném...

A "Boldog új évet!" jókívánságot már csak megszokásból mondjuk egymásnak, szeretteinknek, barátainknak. De minden évben sokkal több a boldogtalanság, mint a boldogság. Nálunk sincs másképp. 2020-ban várhatóan nekünk is ugyanaz a nagy semmi vár ránk, mint 2019-ben. Hacsak, nem történik valami csoda, és egy új, jobb világba nem kerülünk.

Lehet, ostobaságnak hangzik, de valahogy el tudom képzelni annak a lehetőségét, hogy egy alternatív világban játszódó könyvsorozatnak vagyok egy kitalált főszereplője, és az abszolút valóságban, amiben az író megírja a kalandjaimat, sokkal több jó van, mint rossz. Igazi megoldásokkal akadályozták meg a klímaváltozást és a globális felmelegedést, olyanokkal, amiket már nem győzők hangsúlyozni a blogunkban (műanyaglebontó üzemek, szén dioxid szűrés, stb.). Még mindig lehetőség van minőségi élelmiszereket enni, és ritkák az érzékenységek és az intoleranciák ételekre. Minőségi, környezetbarát megoldásokkal végzik a húsfeldolgozásokat is, így a húsfogyasztás ellenességnek nincs értelme. A valódi énem egy neurotipikus, családos fiatalember igazi női értékekkel rendelkező feleséggel és kedves, aranyos gyerekekkel. Van egy enyhe Asperger szindrómás autista barátom, akivel még máig is jó barátságban vagyunk. Biztosabb a jó jövő, mint ebben a fiktív világban, amiben most vagyunk.

Karácsony karában idén

2020 karácsonyán egyáltalán nem lesz olyan jó, mint régebben. Azért mondom, hogy régebben, mert néhány éve kezd egyre rosszabb lenni. Régen együtt volt a család (olykor a rokonságok is), és nagyon sok élményben volt részünk, részük az embereknek. Öröm volt a gyerekek, felnőttek, amikor kibontották a becsomagolt ajándékaikat, és ujjongtak, amikor az volt a csomagban, amit szerettek volna, amire (mindig is) vágytak. Együtt vacsorázott a család, akár látogató rokonokkal is együtt.

Ma már egyre több ember tölti egyedül a karácsonyokat, vagy csak online videóhívásokban "vannak együtt" a családok, rokonok. Egyre kevesebben érnek rá bármilyen rokonlátogatásra. Még sajnosabb, hogy a Covid-19 még azt is elintézte nekünk, az emberiségnek, hogy még inkább ez legyen.

A közeli rokonoknak, szomszédoknak nem segítenek az emberek, még ha tudják is, hogy azoknak problémái vannak, gondolják, "az ő problémáik". Ha viszont látják a tévében társadalmi célú hirdetések pl. éhező, bajba jutott afrikai gyerekeket, akkor egyből adományoznak pl. az Unicef-nek, ami bár nemes gesztus, de nem csak őket kell észrevenni, hanem a hazai bajbajutottakat is, nem igaz?!

A modern technikára nagyon sok ország iskolarendszere MÉG NEM KÉSZÜLT FEL, ÉS SOHA NEM IS FOG!!! Gondoljunk csak azokra a bizonyos törvényekre, rendeletekre, iskolai szabályzatokra, amivel korlátozni akarják, vagy még rosszabb, akár tiltani is a telefonozást arra hivatkozva, hogy "jobban tudjanak figyelni" a gyerekek órán, és ne terelje el őket a képernyő a tananyagtól (pl. a hatvani iskolában reggel az osztályteremben egy kosárba kell leadni a telefont mindenkinek KIKAPCSOLT állapotban, és ez alól még a sürgős, akár életbevágó hívások SEM kivételek, amik akár meghatározhatná a gyerek jövőbeli dolgait ritka esetben, a brit és a francia iskolákból pedig teljesen kitiltották törvényileg a telefonokat, de az utóbbiban kivételt élveznek a fizikai- és értelmi sérült emberek). Ahelyett, hogy a telefonfüggőség okait vizsgálnák, mert azért is lehet egy gyerek vagy kamasz esetében, mert pl. kiégett, meg nem értett, de még úgy is akarhatják neki tanítani a fizikai, offline létet, mint a szükséges rosszat. Nagy meglepetést hozott a mostani helyzet, hogy ez ártéktelítésre készítette a világot, és online vannak az iskolai órák, a munkahelyi konferenciák, egyebek. És ezek miatt lehet még inkább észrevenni az ellentétes elveket a világban. Ne legyél állandóan online, de mégiscsak muszáj lesz egyre inkább, hogy ügye(ke)t intézz, videójátéko(ka)t játssz, és sok más dolgot tegyél (mivel elvileg úgy "minden(t) egyszerűbb (csinálni)"), mert minden megszűnik, ami egy picit is hagyományos.

Lehet, hogy ha ma kéne átélnem az iskolai borzalmakat, amiket VALÓBAN átéltem iskolás gyerekként, érthető lenne, ha én is inkább az okostelefonomon böngészném a híreket, bejegyzéseket, fényképeket, valamint hallgatnám a mai géppel készült zenéket online zeneappokon keresztül, mint tanulnék. Mint ahogy az is érthető volt annak idején, hogy sokat számítottgéztem, de még többet akartam, és akár a tanulmányi eredményeim rovására is, és csak kényszerből tanultam, mert a baromira szigorú tanárnőm arra kényszerítette volna a szüleimet (negyedikes koromban), hogy adják el (az akkor elég frissen megszerzett) számítógépemet bukás eseté(be)n. Nagyon nehezen lábaltam mostanra ki ebből az állapotból. Hogy csak és kizárólag a számítógép érdekelt, és semmi más.

Ez is számít, hogy elmondjam, hogy mennyire nagy ellentétek vannak a mai világban, de már RÉGÓTA!!!

A szeretet egyre inkább kiváltságnak számít, csak annak jár szeretet aki/ami jó, és megfelel nekünk. Az elfogadást pedig úgy gondolják, hogy tönkretesz mindent, ami "értékes", ami "normális". Pedig befogadni az újat sokszor jobb, és fejlesztő hatású, mint maradinak lenni!!!!

Azt kívánom idén karácsonyra, hogy tudjam, hogy hogyan, miképp és mikor lesz vége a mostani történelmi világnak, legfőképpen mit kell tenni, hogy meglegyen, és beleszületni az Új Történelmi világba, akár úgy is, hogy a mostaniban meghalok, és azután a lelkem megváltásra kerül az Új Történelemben, ami bizonyára az igazi valóság. És ezt még 2021 újéve előtt szeretném mindenképp. Mert már semmilyen karácsonyi hangulatom nincs jóval a szenteste előtt, csak kicsivel előtte, és már ez évek óta (néhány éve) így van. Idén karácsonyi vásárok sem lesznek (ezt is köszönjük neked, Covid!!). Már nem tudok abban reménykedni, hogy az Új Történelem nélkül lenne valaha is jobb ez a világ. Történjen velem valami végzetes sokkal előbb, mint édesanyámmal, mert nélkülem képes lenne tovább élni az életemet gondok nélkül, de én nélküle elveszett lennék, de nagyon teljesen. Persze, az Új Történelmi életem mehet tovább a szüleim nélkül, amint megöregszenek és meghalnak, mert egyáltalán nem lesz autizmusom, és így a szükségleteimet képes leszek ÖSZTÖNÖSEN ELLÁTNI (mert ebben is az autizmus gátol meg engem), és családosként, kreativitást igénylő munkakörrel élni.

Elegem van, már nincs olyan nagy életkedvem, mint kicsi gyerekként. Egyre rosszabb a világ, és én is egyre rosszabb állapotban leszek idegileg, lelkileg, és fizikailag is!!!! NAGYON ROSSZ A MÚLTAM, A JELENEM, ÉS A JÖVŐM IS, HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBBI!!!! Ha ezek után valaki azt mondja nekem, hogy "szép az élet!", akkor JÓ ORDAS NAGYOT TÉVED!!!!!

Mindenkinek ezúttal kívánok jó karácsonyi készülődést, az Adventi vasárnapokat (mind a négyet), amit valószínűleg tönkretesz a mostani helyzet, azután selejtes karácsonyt. Remélem újév gyanánt Új Történelem fog bekövetkezni, nem pedig a mostani történelmi.

Az oldalakat mind azok töltik meg kik szeretnék publikálni saját történetükkel, vagy számára fontos szakmai dolgot szeretne megjelentetni.
Olvasók és publikálók számára működtetett weboldal.

Várjuk az írásait: hatizsakoi101@gmail.com címre

Legközelebb találkozunk 2022 január 5.-én A következő kiadás témánk szabadon választható, írd nekünk arról,hogy te milyen témákban jelentetnél meg cikkeket

Megjelenik **Január 5.-én**,a dodekaeder.webnode.hu weboldalon letölthető

DODEKAÉDER

MINDEN JOG FENNTARTVA!

Tilos a folyóirat bármelyik részét sokszorosítani, reprodukálni akár elektronikus, akár mechanikus úton, beleértve a fényképeszeti vagy más módokat is, bármilyen információtároló és visszakereső rendszerben tárolni, a Dodekaéder informális csoport előzetes írásos engedélye nélkül!

A borítón és a folyóiratban alkalmazott grafikai, színbontási, szerkesztési és tördelési megoldások, a képek, logók, szlogenek, írások és címek önálló szerzői jogi védelem alatt állnak.

Engedély nélküli felhasználás, másolás, utánzásuk jogszabályba ütközik, és büntetőjogi felelősséggel jár.

weblap: dodekaeder.webnode.hu

